

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **H. V. B.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 5 A 2/2012 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2011, č. j. MV-95563-7/SO-2011 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 5. 2011, č. j. OAM-1347-22/ZR-2011, o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1, v návaznosti na ustanovení § 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná

v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobci byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s dobou platnosti od 8. 1. 2009 do 7. 1. 2010; následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem s dobou platnosti od 8. 1. 2010 do 7. 1. 2012. Poté bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ohledně zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť bylo prokázáno, že žalobce přestal splňovat podmínku zajištěného ubytování po dobu pobytu na území České republiky. Žalovaná rovněž uvedla, že předchozí rozhodnutí v této věci vydané podle předchozí právní úpravy Inspektorátem cizinecké policie dne 2. 6. 2010 bylo k odvolání žalobce zrušeno odvolacím orgánem pro procesní pochybení správního orgánu prvního stupně.

[2] K námitce žalobce, že v současné disponuje dokladem o zajištěném ubytování, neboť od ledna 2010 bydlí v R., N. S. 1472, žalovaná uvedla, že na této adrese se do současné doby nepřihlásil a správnímu orgánu nepředložil doklad o zajištěném ubytování na této adrese. Písemnost, kterou se snažil správní orgán doručit na tuto adresu, se vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Potvrzení o zajištěném ubytování na adrese S. 228/19, P. 4, doložené k žádosti, bylo platné pouze do dne 7. 4. 2010, neboť majitel nemovitosti požádal o odhlášení žalobce z uvedené adresy; do protokolu nadto potvrdil, že na uvedené adrese žalobce nikdy nebydlel. Další předložené potvrzení o ubytování na adrese P. 4, Č. 957/10, bylo doloženo k žádosti jako neověřená fotokopie a ani na této adrese se žalobce podle jeho prohlášení nezdržoval. Žalovaná proto uzavřela, že žalobce přestal splňovat podmínku zajištěného ubytování po dobu pobytu na území České republiky, jelikož bylo zjištěno, že se na hlášené adrese místa pobytu nezdržuje a nikdy nezdržoval. Vysvětlila přitom, že cizinec, který má na území České republiky povolen pobyt, musí splňovat všechny podmínky pro povolení pobytu v celém jeho průběhu, což žalobce zjevně nedodržel.

[3] Žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, jelikož prvostupňový orgán pouze obecně konstatoval možnosti cizince, jak opatřit doklad o zajištění ubytování, aniž by se vyjádřil ke konkrétním okolnostem případu s odůvodněním, že úvaha, jakým způsobem si cizinec může opatřit doklad o zajištění ubytování, nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným. Správní řízení nebylo zatíženo ani tím, že by v jeho průběhu byl měněn jeho předmět, neboť v důsledku rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 11. 2010, jímž bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nedostatečnou specifikaci důvodu zrušení platnosti povolení, správní orgán prvního stupně přistoupil k jeho specifikaci. Správní orgán prvního stupně se v rozhodnutí řádně zabýval jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce, když uvedl, že současný stav si přivodil svým vlastním jednáním, u něhož měl předvídat pro něj nepříjemné následky. Vydané rozhodnutí nemůže být podle žalované nepřiměřené, neboť je jím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé.

pokračování

[4] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 2. 1. 2012, v níž uváděl, že v řízení před správním orgánem prvního stupně došlo k závažnému procesnímu pochybení, neboť oznámením ze dne 16. 3. 2011 byly rozšířeny důvody správního řízení; jelikož původní důvod řízení de facto odpadl, došlo tímto oznámením ke stanovení zcela nového předmětu správního řízení po roce jeho vedení, což je nepřípustné. Dále poukazoval na to, že v době rozhodování správního orgánu disponoval dokladem o zajištění ubytování; pokud někdy přestal disponovat zajištěným ubytováním, v současné době tomu již tak není. Dovolával se přitom stanoviska Ministerstva vnitra, podle kterého skutečná adresa pobytu nemusí korespondovat s dokladem o zajištění ubytování, kdy skutečné místo pobytu cizince podléhá režimu povinnosti skutečné místo pobytu orgánům cizinecké policie ohlašovat. Jeho dílčí pochybení přitom nemůžou zakládat důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Měl totiž za to, že si své zákonné povinnosti jinak řádně plní, tudíž napadené rozhodnutí považuje za šikanózní. V neposlední řadě vytýkal žalované, že se řádně nezabývala dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť pouze citovala příslušné mezinárodní závazky České republiky, avšak žádná konkrétní zjištění ohledně jeho situace nebyla učiněna. Žalobce proto navrhoval, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 2. 4. 2012, v němž tvrdila, že žalobce pouze opakuje námitky, s nimiž se dostatečně vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že cizinec nemá ústavní nárok na pobyt na území České republiky, neboť takový nárok mají pouze čeští občané, což žalobce není. Podle jejího názoru bylo v projednávané věci rozhodnuto správně ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce. Žalovaná proto navrhovala, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[6] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 4. 2016, č. j. 5 A 2/2012 - 48, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Soud vyšel z toho, že podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců musí cizinec předložit doklad o zajištění ubytování po dobu jeho pobytu na území České republiky. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobce se na adresách, které udával jako adresy svého skutečného pobytu, nezdržoval. Správnost nahlášené adresy v P. 4, S. 228, byla vyvrácena jak samotným žalobcem, tak vlastníkem dotčené nemovitosti. Na druhou nahlášenou doručovací adresu N. S. 1472, R., nebylo možné žalobci doručovat, neboť byl na této adrese neznámý. U třetí nahlášené adresy P. 4, Č. 957/10, správní orgány konstatovaly, že předložená listina ve vztahu k této adrese je neplatná, neboť kopie potvrzení nebyla předložena s úředním ověřením. Žalobce tedy v průběhu správního řízení nepředložil potvrzení o zajištění ubytování a ani nesdělil adresu svého skutečného pobytu. Soud se tedy ztotožnil se závěrem žalované, že předložená potvrzení nepředstavují řádné doklady ve smyslu § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož jejich obsah neodpovídal skutečnosti, když ani jedním nebylo prokázáno, že bylo vystaveno osobou, která fakticky měla ubytování žalobci poskytnout. Soud se neztotožnil ani s námitkami žalobce ohledně nedostatečného posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a to právě s ohledem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu. Správní orgány totiž podle soudu dostatečně popsaly okolnosti, pro které nepovažovaly vydání takového rozhodnutí za

nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Samotný žalobce ostatně netvrdil žádné rozhodné skutečnosti o svých vazbách k České republice, když jeho nejbližší rodina žije ve Vietnamu. Za takové situace má soud za to, že napadené rozhodnutí nepředstavuje negativní zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Soud v neposlední řadě nezjistil, že by správní orgány zatížily svůj postup procesní vadou, neboť oznámení o zahájení řízení se obsahově shoduje s oznámením o rozšíření důvodu správního řízení ze dne 16. 3. 2011, jelikož jejich prostřednictvím bylo žalobci sděleno, že je s ním zahájeno řízení z důvodu nesplnění podmínky zajištění ubytování na území České republiky, neboť na jím doložené adrese nemohl bydlet. Oznámením ze dne 16. 3. 2011 správní orgán prvního stupně pouze doplnil výše uvedená konstatování o konkrétní odkazy na příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Předmět řízení byl proto identifikován dostatečně určitě, takže žalobci muselo být zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno. Oznámením ze dne 16. 3. 2011 tedy nedošlo k žádnému zásadnímu rozšíření či změně předmětu řízení.

[7] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 5 A 2/2012 - 48, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost dne 11. 5. 2016. V doplnění ze dne 10. 6. 2016 uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, jelikož se nezabýval žalobními body a pouze se ztotožnil se závěry správního orgánu, aniž by uvedl svou vlastní argumentaci. Setrval na námitce, že správní řízení je zatíženo podstatnou procesní vadou, když správní orgány v jeho průběhu měnily předmět řízení. Městský soud nesprávně posoudil i otázku, že pro splnění podmínky doložení dokladu o zajištěném ubytování postačí pro účely zákona o pobytu cizinců doklad o zajištěném ubytování, který je odrazem platného soukromoprávního vztahu; je přitom nerozhodné, zda a v jaké míře se na adrese uvedené v dokladu o zajištěném ubytování cizinec zdržuje. Napadené rozhodnutí je podle stěžovatele nepřiměřené též dopadem do jeho soukromého a rodinného života. Vytýká správním orgánům i městskému soudu, že se omezily pouze na konstatování příslušné judikatury, aniž by ji aplikovaly na konkrétní případ stěžovatele, přestože je zřejmé, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[9] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

pokračování

Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí městského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostateku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[13] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, neboť s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti, v níž podrobně namítá nesprávné posouzení otázky zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu městským soudem. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí a požaduje jiné, podrobnější odůvodnění, které by nadto plně odpovídalo jeho postoji, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[14] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[15] Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení městského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu má za to, že zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná bylo v souladu se zákonem. Městský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i odkazem na některé závěry a zjištění správních orgánů s ohledem na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku. Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli ani v jeho tvrzení, že by městský soud pouze převzal závěry správních orgánů, neboť ten uvedl svou vlastní argumentaci, s níž ostatně stěžovatel rovněž polemizuje. Ze skutečnosti, že tato argumentace neodpovídá subjektivnímu názoru stěžovatele, nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. I kdyby bylo napadené rozhodnutí žalované nezákonné a nepřezkoumatelné, jak stěžovatel v tomto ohledu dovozuje, nezakládá to nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, neboť ten dostatečným způsobem ozřejmil svůj názor, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. To, zda je tento závěr správný, je však otázkou naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nebyl naplněn kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[17] K věci samé, tedy k naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a zákonnosti napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uvádí:

[18] Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou námitku stěžovatele, že správní řízení bylo zatíženo podstatnou vadou v podobě nesprávného rozšíření předmětu tohoto řízení. Jak totiž ověřil z obsahu předloženého správního spisu, v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11. 5. 2010 bylo stěžovateli sděleno, že je s ním zahajováno správní řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky dle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V oznámení o rozšíření důvodu správního řízení ze dne 16. 3. 2011 bylo stěžovateli oznámeno, že je s ním vedeno řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1, v návaznosti na ustanovení § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, a to podmínku zajištěného ubytování po dobu povoleného pobytu na území České republiky.

[19] Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah těchto přípisů má za to, že se stěžovatelem bylo vedeno jediné správní řízení, jehož předmětem bylo zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. V obou přípisech správní orgán prvního stupně citoval

pokračování

zásadně totožná ustanovení zákona o pobytu cizinců, která byla následně ve výroku prvostupňového rozhodnutí ze dne 5. 5. 2011 řádně uvedena. V oznámení o rozšíření důvodu správního řízení ze dne 16. 3. 2011 nad rámec předchozího oznámení byl pouze uveden odkaz na ustanovení § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a odůvodnění, že je takto postupováno z důvodu, že stěžovatel přestal splňovat jednu z podmínek pro udělení víza, a to podmínku zajištěného ubytování po dobu povoleného pobytu.

[20] Nelze tedy hovořit o tom, že by oznámení o rozšíření důvodu správního řízení ze dne 16. 3. 2011 nově stanovilo předmět daného správního řízení, jak dovozuje stěžovatel, ale pouze jej specifikuje s ohledem na předchozí rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 15. 11. 2010, jímž bylo správnímu orgánu prvního stupně vytknuto, že řádně neuvedl ustanovení právního předpisu, které v dané věci aplikoval. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že stěžovateli bylo zřejmé, jaké řízení je proti němu vedeno, neboť se k jeho předmětu opakovaně vyjadřoval (např. v odvolání ze dne 1. 7. 2010 nebo ve vyjádření ze dne 26. 4. 2011). Pokud byl stěžovatel srozuměn s tím, v jaké věci je s ním vedeno správní řízení, nelze konstatovat, že by řízení bylo zmatečné pro nedostatečné vymezení předmětu správního řízení, případně pro jeho následné nezákonné rozšíření. V přípisu ze dne 16. 3. 2011 se totiž jednalo pouze o specifikaci předchozího oznámení. Ostatně samotný stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně bylo zasaženo do jeho práv a co v důsledku údajně nezákonného postupu správního orgánu nemohl namítat, a to zvláště když byl po převážnou část správního řízení zastoupen advokátem, právním profesionálem. Městský soud proto správně v dané věci odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, podle kterého *„správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení.“* Stěžovatel sice s těmito závěry nesouhlasí, avšak konkrétně nespecifikuje, v jakém směru mělo podle jeho názoru dojít k zásadnímu rozšíření nebo změně oproti vymezení předmětu správního řízení v oznámení o zahájení správního řízení.

[21] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatele, že nebyl dostatečně zkoumán dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud potřebným způsobem odůvodnil, že s ohledem na zjištění, že těžiště soukromého a rodinného života stěžovatele je ve Vietnamu, kde se nachází jeho nejbližší rodina, nemůže zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná – představovat nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti o svých vazbách k České republice, které by mohly být rozhodnutím zasaženy. S těmito závěry městského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, jelikož je považuje za správné, odpovídající zákonu o pobytu cizinců a recentní judikatuře správních soudů v této otázce, jakož i skutkovému stavu věci. Nejvyšší správní soud přitom musí zdůraznit, že ačkoli stěžovatel dovozuje nesprávné posouzení této otázky soudem, žádné konkrétní námitky ohledně této otázky ani v kasační stížnosti neuvádí a není tak zřejmé, na základě jakých skutečností nepřiměřený zásah do svého rodinného a soukromého života dovozuje. Nepřiměřenost tohoto dopadu nemůže být založena pouze na základě názoru cizince, že je nedůvodné, aniž by toto své stanovisko odůvodnil.

[22] Ve vztahu k argumentaci stěžovatele, že byla nesprávně posouzena otázka platnosti dokladu o zajištěném ubytování, musí Nejvyšší správní soud uvést, že ani ta není důvodná, jelikož se mýlí s důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Správní orgány totiž stěžovateli důvodně vytkly, že na území České republiky nemá zajištěné ubytování, jelikož předložené doklady se ukázaly být neprůkaznými. K dokladu o zajištění ubytování na adrese P. 4, S., ze dne 13. 1. 2010 svědek V. ve výpovědi dne 7. 4. 2010 a samotný stěžovatel ve výpovědi ze dne 11. 5. 2010 uvedli, že žádné ubytování na této adrese stěžovatel zajištěno neměl. Stěžovatel v této výpovědi tvrdil, že bydlí v R., avšak přesnou adresu si nepamatoval. Stěžovatel následně ve výpovědi ze dne 27. 5. 2010 uvedl, že bydlí v R., na adrese N. S. 1472 (žádný doklad o zajištění ubytování k této adrese však nepředložil). Stěžovatel rovněž tvrdil, že panem C., který mu zajistil předchozí neplatné ubytování, mu bude zajištěno nové ubytování na adrese Č. 957/1, P. 4, originál dokladu si nechal ověřit, avšak ten si pan C. vzal zpět, takže stěžovatel jím nedisponuje. K této adrese doložil fotokopii dokladu o zajištění ubytování, nicméně lze souhlasit se správním orgánem, že jde o pouhou fotokopii, která je jako důkaz nedostačující. Správní orgán prvního stupně se snažil stěžovatele kontaktovat na adrese N. S. 1472, R., avšak písemnost se vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.

[23] Za dané situace správní orgány správně uzavřely, že stěžovatel nepředložil relevantní doklad o zajištění svého ubytování. Správní orgány tedy v žádném případě nedospěly k závěru, že by stěžovatel neměl zajištěno ubytování z důvodu neplatnosti nájemní smlouvy, k čemuž se Nejvyšší správní soud vyjadřoval v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 137/2015 – 37, kterého se dovolává stěžovatel, ale k tomu, že žádné relevantní potvrzení o zajištění svého ubytování nepředložil, ač to bylo jeho zákonnou povinností. Stěžovatel nadto ani v průběhu soudního řízení nespecifikoval, na které z výše uvedených adres (případně i jiné adrese), na níž by měl na základě soukromoprávního vztahu zajištěno ubytování, se v inkriminované době zdržoval.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalované pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 29. července 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu